

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **L. G. s. r. o.**, IČO X
sídlem D. 683, X D.
zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Machem
sídlem Stará cesta 205/II, Jindřichův Hradec

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 7. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ústřední inspektorát žalované (dále jen „žalovaná“) v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Olomouci (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 4. 2014, č. j. X, kterým byla žalobkyně shledána vinnou spácháním tří přestupků podle zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách, za což jí byla podle § 17f písm. d) zákona o potravinách a § 41

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), uložena úhrnná pokuta ve výši 650 000 Kč, a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení, eventuálně snížení uložené pokuty. Obsah žaloby soud stručně shrnuje takto:

- u přestupku č. 1 v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností dospěly správní orgány obou stupňů k závěru, že to byla právě žalobkyně, kdo uváděl na trh potravinu g. p. v. Č. v. nevyhovující jakostnímu znaku nečistot dle požadavků vyhlášky č. 329/1997 Sb.. Z podkladů vyplynulo, že odběr vzorků byl proveden u kontrolované osoby A. V. s. r. o., tudíž právě tento subjekt měl povinnost potravinu vyřadit z prodeje dle § 3 odst. 1 písm. q) zákona o potravinách. Měla-li žalovaná za to, že ke kontaminaci výrobku došlo u žalobkyně, měla provést odběr dané šarže výrobku u ní. Žalobkyni nebylo možné bez dalšího obvinít na základě zjištění z kontroly provedené u jiného subjektu, který měl možnost výrobek ověřit, reklamovat či vrátit. Žalovaná se nezabývala tím, zda k fyzikální kontaminaci výrobku nedošlo při manipulaci s ním (kupříkladu rozbalením) u kontrolovaného odběratele, čímž porušila zásadu in dubio pro reo;
- u přestupku č. 2 správní orgány také rezignovaly na řádné zjištění skutkového stavu, neboť není ničím podložen závěr, že otevřený big bag obsahující potravinu O. C. S. (Bio třtinový cukr), jež byla viditelně kontaminována exkrementy hlodavců, byl žalobkyní skladován pro účely prodeje. V době kontroly tato potravinu nebyla k výrobě ani k prodeji použita a interní postupy žalobkyně (na základě principů SVP a HACCP) manipulaci s kontaminovanou potravinou vylučují;
- u přestupku č. 3, je nesprávný závěr správních orgánů obou stupňů, že žalobkyně neudržovala povrch stěn ve stavu vylučujícím odlučování částecek malby a keramických obkladů ve výrobní místnosti označené jako „pekař 1“, kde dochází k balení vanilkového cukru, neboť žalobkyně v rámci své činnosti vanilkový cukr nikdy nebalila, a dále je nesprávný závěr, že neopatřila strop ve výrobní místnosti konečnou úpravou zabráňující odlučování částecek, neboť výrobní linka je opatřena detektorem cizích částic;
- výše pokuty byla stanovena dle absorpční zásady ve výměře odpovídající přestupku č. 2, jehož spáchání žalobkyně popírá;
- výše pokuty je za zcela nepřiměřená a neodpovídá pravidlům pro ukládání správních trestů dle § 37 přestupkového zákona a zásadám dle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaná při ukládání pokuty přihlédla k povaze činnosti žalobkyně a jakési její blíže neurčené recidivě, avšak součástí spisu, jímž bylo prováděno dokazování mimo ústní jednání, nebyla obsažena žádná listina z řízení, jejichž spisové značky jsou v rozhodnutí uvedeny, tudíž bylo žalobkyni upřeno právo seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním dle § 36 odst. 3 správního řádu, což nemohla žalovaná v odvolacím řízení zhojit. Z úvah o významu státem chráněného zájmu a významu a rozsahu potenciálních následků uvedených na str. 14 a 15 odůvodnění je zřejmé, že se žalovaná dopustila porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť jako významně přítěžující okolnost vyhodnotila vysokou míru možného poškození zdraví spotřebitelů přestupkem č. 2, aniž by bylo postaveno najisto, že byl cukr určen pro účely výroby, resp. prodeje. Trest

rovněž není individualizovaný, neboť žalovaná opomíjí, že se v rozsáhlém skladě žalobkyně (6 000 m²) nacházel toliko jeden narušený a kontaminovaný big bag. Žalovaná rezignovala také na požadavek, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

3. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. V obsáhlém vyjádření k žalobě v reakci na žalobní body zrekapitulovala závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí. K přestupku č. 1 uvedla, že skutková zjištění správního orgánu I. stupně zcela odpovídala kontrolním zjištěním, uvedeným v protokolu, který žalobkyně převzala a možnosti podat proti němu námitky nevyužila. Z povahy zjištěné vady potravin g. p. v. Č. v. je zřejmé, že k ní muselo dojít v procesu výroby (balení) potravin. S ohledem na definici šarže v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o potravinách lze nepochybně vady zjištěné u jednoho výrobku z dané šarže bez ohledu na to, u kterého subjektu byla kontrola provedena, vztáhnout na jakékoliv balení potravin stejné šarže, Žalobkyně přitom totožnost šarží nezpochybňovala a neční tak ani v žalobě. K přestupku č. 2 žalovaná uvedla, že tvrzení žalobkyně o tom, že big bag kontaminovaného cukru nebyl určen k výrobě ani prodeji, je zjevně účelové a nepodložené. Žalobkyně nerozporevala kontrolní zjištění po převzetí protokolu o kontrole a ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 5. 2. 2019 k tomuto přestupku uvedla, že si je vědoma vážnosti pochybení a okamžitě přijala zcela zásadní personální a systémová opatření, tudíž kontrolní závěry nejen nezpochybnila, ale přímo potvrdila. Totéž platí i o nynějším zpochybňování skutkových zjištění u přestupku č. 3. K námitkám směřujícím proti výši uložené pokuty žalovaná uvedla, že žalobkyni nedůvodně popírané spáchání nejprísneji postižitelného přestupku nemůže být důvodem pro závěr o nesprávné aplikaci absorpční zásady. Zdůraznila, že v odvolacím řízení rozšířila podklady o rozhodnutí vydaná v řízeních o předchozích přestupcích žalobkyně, na která správní orgán I. stupně odkazoval, čímž vadu řízení zhojila, a to za současného poskytnutí možnosti žalobkyni se k doplněným důkazům vyjádřit. S ohledem na zásadu jednoty prvostupňového a odvolacího řízení byl takový postup přípustný. Námitku žalobkyně o porušení zákazu dvojího přičítání označila žalovaná za příliš obecnou a nadto zcela nedůvodnou, stejně jako námitku nedůvodného činění rozdílů v obdobných případech. Pokuta byla dle žalované uložena při samé spodní hranici zákonné sazby a je zcela přiměřená.
4. Při jednání soudu dne 3. 6. 2020 poukázala žalobkyně na skutečnost, že zhruba před měsícem bylo proti ní zahájeno insolvenční řízení, do něhož podal přihlášku pohledávky celní úřad vymáhající předmětnou pokutu. Z přihlášky vyplývá, že žalobkyně již na uloženou pokutu zaplatila částku 200 000 Kč, což by měl brát soud v úvahu při případné moderaci uložené pokuty.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
Zjištění skutkového stavu
6. Krajský soud shledal veškeré námitky proti správnosti skutkových zjištění nedůvodnými. Skutková stav byl správním orgánem I. stupně zjištěn tak, že o něm nepanovaly důvodné pochybnosti.

7. Žalovaná zcela důvodně opakovaně poukázala na skutečnost, že žalobkyně neuplatnila proti kontrolním zjištěním zachyceným v protokolech č. X ze dne 9. 5. 2018 a č. X ze dne 26. 10. 2018 námitky, ačkoli s nimi byla seznámena a o možnosti podat námitky byla poučena. Nebrojila ani proti žádnému z opatření, která jí byla v rámci kontroly prováděné dne 11. 10. 2018 uložena k nápravě zjištěných četných hygienických závad. Naopak, jak vyplývá z protokolu č. X, všechna uložena opatření, včetně povinnosti provést důkladný úklid ve skladu surovin, provést účinnou deratizaci odbornou firmou a zapravení otvorů ve stěnách skladu, splnila. Ještě významnější je však skutečnost, že žalobkyně ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 5. 2. 2019 uvedla, že je srozuměna s tím, že naplnila znaky všech tří přestupků, popsala opatření, která učinila ke zjednání nápravy a k předejití opakování pochybení, poukázala na selhání lidského faktoru a dala zjištěná porušení právních předpisů do souvislosti se situací na trhu práce. Nakonec požádala, aby správní trest v podobě pokuty, *„jejíž uložení lze za uvedené přestupky předpokládat, by měla být stanovena právě s ohledem na shora uvedené skutečnosti, jež lze považovat za okolnosti polehčující...“*, a dále požádala o možnost úhrady pokuty ve splátkách. Je tedy zcela zjevné, že před znalostí výše uložení pokuty žalobkyně nejen, že proti kontrolním zjištěním, uloženým opatřením a očekávané pokutě nijak nebrojila, naopak se ke všem přestupkům doznala a provedla nápravu vytýkaných pochybení. Své námitky proti zjištěnému skutkovému stavu žalobkyně uplatnila teprve v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a nyní je zopakovala také v žalobě. Krajský soud se tudíž se závěrem žalované o účelovosti postupu žalobkyně ztotožňuje.
8. Ani v odvolání ani v žalobě žalobkyně žádnou ze skutkových námitek věcně nezpochybnila pravdivost zjištění popsaných v protokolech o kontrole.
9. S námitkami vůči přestupkům č. 1 až 3 se žalovaná vypořádala na str. 8 až 13 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi zcela ztotožňuje. S ohledem na způsob balení čocky, která byla předmětem kontroly, tj. balení opatřená svárem (viz protokol o odběru vzorků), je zcela nepochybné, že k fyzikální kontaminaci muselo dojít v procesu výroby nebo balení. Žalobkyně neuváděla, že by se jednalo o poškozená balení, do jejichž obsahu by se mohly nečistoty dostat až u odběratele. Žalobkyni bylo vytknuto porušení povinnosti vyřadit závadnou potravinu z prodeje. Byť tak bezpochyby měl učinit i odběratel žalobkyně, nepopírá tato skutečnost závěr, že svou povinnost vyřadit takovou potravinu porušila i žalobkyně. Porušení téže povinnosti v řetězci odběratelů nevede k závěru, že by povinnost porušil pouze poslední subjekt v tomto řetězci. K otázce významu šarží pro posouzení totožnosti výrobku se krajský soud zcela ztotožňuje s žalovanou a na její rozbor soud pro stručnost odkazuje. Ve vztahu ke zjištění týkajícímu se přestupku č. 2 krajský soud uvádí, že žalobkyně nikdy neuvedla žádné plausibilní vysvětlení, k jakému jinému účelu, než výroba či prodej uvedený big bag cukru v provozovně skladovala. Správní orgány tudíž zcela důvodně dovodily, že žalobkyně za uvedeným účelem cukr skladuje. Skutečnost, že k prodeji dosud nedošlo, nýbrž potravina byla „toliko“ skladována, přihlédla žalovaná jako k polehčující.
10. Krajský soud pro doplnění uvádí, že lze připustit výskyt závadné potraviny na provozovně uvedeného typu pouze výjimečně, tj. těsně před jejím odvozem k likvidaci, přičemž taková potravina musí být vždy jednoznačně označena.

Pokuta

11. Druhá skupina námitek žalobkyně byla směřována proti výši uložené pokuty a hodnocení okolností významných pro její uložení žalovanou. Krajský soud uvádí, že správní orgán I. stupně (viz str. 13 až 19 jeho rozhodnutí) i žalovaná (viz str. 13 až 26 žalobou napadeného rozhodnutí) odůvodnily výši uložené pokuty precizně s tím, že drobné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaná napravila. Správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti pro ukládání trestu dle § 37 přestupkového zákona, odůvodnění je přehledné a jejich úvahy jsou logické. S ohledem na skutečnost, že žalobní námitky jsou vesměs shodné s námitkami odvolacími, odkáže soud na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jemuž není v této pasáži co vytknout.
12. Námitka porušení absorpční zásady je lichá. Žalobkyně neuvedla, z jakého důvodu považuje samotnou aplikaci této zásady za vadnou. Žalovaná ukládala v souladu s touto zásadou, vyjádřenou v § 41 odst. 1 přestupkového zákona, pokutu za tři přestupky žalobkyně projednané ve společném řízení podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, za nějž správně označila přestupek dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách. Pokud by žalobkyně byla úspěšná se svými námitkami směřujícími proti výroku o vině tímto nejprísněji trestným přestupkem (přestupek č. 2), zajisté by tato skutečnost měla vliv na výsledek soudního řízení, neboť by krajský soud žalobou napadené rozhodnutí jako celek zrušil. Žalobkyně však naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku popírala neúspěšně.
13. Při hodnocení přitěžující okolnosti v podobě speciální recidivy ve smyslu § 40 písm. c) přestupkového zákona správní orgán I. stupně specifikoval odkazem na právní kvalifikaci, jakého obdobného přestupku (tj. nedodržení všeobecných hygienických požadavků) a kdy (5. 4. 2017) se žalobkyně v minulosti dopustila. Námitka zohledňování „bližší nespecifikované“ recidivy je tudíž lichá, jak ostatně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí.
14. Žalovaná nicméně usoudila, že je vhodné doplnit do spisu samotné rozhodnutí, z něhož je tato recidiva dovozována. To také učinila, a dále doplnila skutkové zjištění o recidivě o další zohledňované předchozí rozhodnutí (ze dne 1. 3. 2018), a to včetně tohoto rozhodnutí jakožto podkladu, a opatřila také další rozhodnutí, na jejichž spisové značky správní orgán I. stupně odkázal při hodnocení povahy činnosti žalobkyně a délku její praxe v oboru.
15. Názor žalobkyně, že žalovaná nebyla oprávněna zhojovat pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení, je mylný. Vyvrací jej ustálená soudní judikatura, na níž žalovaná ve vyjádření k žalobě přiléhavě odkázala. V rozsudku ze dne 25. 5. 2013, č. j. 7 A 124/2000-39 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí a vady prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím.“* Tento závěr je pro řízení podle přestupkového zákona, které je v odvolacím řízení ovládáno zásadou úplné apelace (§ 98 odst. 1 přestupkového zákona), plně použitelný, neboť se v něm subsidiárně použije správní řád. Žalovaná tudíž byla oprávněna doplnit podklady pro hodnocení významu předchozích přestupků žalobkyně.
16. Obsah spisu vyvrací důvodnost námitek žalobkyně, že s podklady rozhodnutí nebyla před jeho vydáním seznámena ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jí dne 19. 6. 2019 bylo doručeno Vyrozumění o rozšíření podkladů řízení vydané žalovanou téhož dne, v němž byla zcela konkrétně uvědomena o tom, jaké podklady žalovaná do spisu doplnila,

a byla jí poskytnuta lhůta k seznámení se s nimi formou nahlížení do spisu. Žalobkyně však této možnosti nevyužila.

17. Námitku porušení zásady zákazu dvojího přičítání žalobkyně vymezila toliko odkazem na strany 14 a 15 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně však nezohlednila skutečnost, že k této námitce se žalovaná podrobně vyjádřila na str. 23 a 24 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně správnost argumentace žalované žádnými vlastními argumenty nezpochybnila. Krajský soud plně závěry žalované aprobuje. Správní orgán I. stupně správně zohlednil, jakým způsobem se jednotlivé hodnocené okolnosti projeví ve vztahu jak ke kritériu významu zákonem chráněného zájmu, které byly přestupky porušeny nebo ohroženy (§ 38 písm. a) přestupkového zákona), tak i ve vztahu ke kritériu významu a rozsahu následků přestupků (§ 38 písm. a) téhož zákona). Nehodnotil však skutečnosti, které jsou standardní součástí skutkové podstaty přestupku, ale jejich (zvýšenou) intenzitu. Dvojího přičítání se tedy nedopustil.
18. Lichá je také námitka neindividualizace trestu, odůvodňovaná výskytem jediného big bagu kontaminované potravin ve skladu tak velkého rozsahu. Krajský soud uvádí, že je nepřijatelné uvádět na trh jakékoliv množství (natož, jako v tomto případě 200 kg) potravin znečištěné výkaly hlodavců, z níž potenciálně hrozí spotřebiteli závažná újma na zdraví, kterou správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě specifikoval. Zohledňování rozlohy kontrolované provozovny by bylo v tomto kontextu zcela nepřipadné. Nepřímá úměra, již se zřetelně žalobkyně dovolává, zde neplatí. Pokud by dané balení cukru takto masivně znečištěné výkaly hlodavců bylo nalezeno na provozovně třetinové rozlohy, nebyla by závažnost přestupku vyšší, a naopak by se závažnost s rostoucí plochou kontrolovaného prostoru nesnížila.
19. Porušení povinnosti správních orgánů dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu sice žalobkyně namítla, avšak nezmínila se, v čem mělo uvedené porušení konkrétně spočívat, tj. v jakém konkrétním skutkově podobném, či shodném případě, či případech postupovala žalovaná při ukládání pokuty a stanovení její výše rozdílně. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Této zásady se lze stěžovat dovolávat bez odkazu na jakékoliv konkrétní rozhodnutí, jež by existenci této ustálené praxe dokumentovalo.
20. Krajský soud tak uzavírá, že pokuta byla uložena v souladu se zákonem a její uložení v konkrétní výši žalovaná řádně odůvodnila.
21. Závěrem soud k návrhu žalobkyně na snížení uložené pokuty soudem ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. hodnotil, zda nejde o pokutu zjevně nepřiměřenou. Stran této otázky je ovšem potřeba říci, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postihované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného*

a spravedlivého postihu“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016-26). Za zjevně nepřiměřenou přitom zpravidla nebude možné označit pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62).

22. V posuzované věci žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši odpovídající 1,3 % horní hranice zákonné sazby (50 000 000 Kč). S přihlédnutím k majetkovým poměrům žalobkyně, jak je zjistil správní orgán I. stupně (viz souhrn na str. 20 žalobou napadeného rozhodnutí), nelze považovat částku 650 000 Kč za výraznou. Žalovaná zcela přiléhavě označila závažnost jednání žalobkyně za vysokou, pokutu ukládala jako úhrnnou za spáchání 3 přestupků a velmi pečlivě identifikovala řadu okolností, které při jejich úvahách o výši pokuty žalobkyni přitížily.
23. Zahájení insolvenčního řízení proti žalobkyni po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ani zaplacení části uložené pokuty, nejsou skutečnostmi, které by mohly soud jakkoli ovlivnit při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, a to již z důvodu, že soud dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí podle skutkového stavu ke dni jeho vydání. Soudu však není ani zřejmé, jaký vliv by tyto skutečnosti mohly mít na případnou moderaci.
24. Z všech těchto důvodů neshledal soud uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou, a proto k její moderaci nepřistoupil.
25. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalované dle obsahupisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 3. června 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu